New York Timesi bestsellerite autor

RaeAnne Thayne

JÕULUD KÜLMAJÕEL

Originaali tiitel:
RaeAnne Thayne
Christmas in Cold Creek
2011

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Kaie Niit
Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2011 by RaeAnne Thayne
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2025.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D10462525
ISBN 978-9916-31-915-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest **www.ersen.ee**

Kallis lugeja!

Ma ei tea, kuidas teie, aga mina püüan oma kodus jõulude ajal võimalikult lihtsalt läbi saada. Arvukate pidude, kingituste ostmise ja pakkimise ning üleüldise kaose keskel püüan ma leida asjade tegemiseks kõige lihtsamaid viise, nautides samal ajal ikkagi meeldivaid jõulutraditsioone. Antud retsept sobib täiuslikult neile, kes soovivad (nagu mina) valmistada koduseid komme ilma suurema vaevata. Soovin teile ja teie lähedastele käesoleval pühadeajal kõike paremat.

LIHTSAD MIKROLAINEAHJU VANILLI-IIRISED

4 spl võid
240 ml pruuni suhkrut
120 ml maisisiirupit
158 ml kondenspiima suhkruga
1 spl vanilli
võid (plaadi määrimiseks)
fooliumi või küpsetuspaberit
10 x 12 cm suurusteks ruutudeks lõigatud vahapaberit

Määri 20 x 20 cm plaat võiga. Vooderda plaat fooliumi või küpsetuspaberiga, voldi liigne osa üle äärte ja pane see kõrvale. Sega mikrolaineahjukindlas klaaskausis või, pruun suhkur ja maisisiirup. Kuumuta kaks minutit mikrolaineahjus kõrgel kuumusel. Sega läbi ja pane veel

kaheks minutiks mikrolaineahju. Lisa kondenspiim suhkruga ja sega hästi läbi. Kuumuta 3½ min mikrolaineahjus. Võta ahjust välja ja sega juurde vanill. Vala ettevalmistatud plaadile, kraapides kõik kausi küljest ära. Pane kõrvale ja lase jahtuda toatemperatuurini. Kui iiris on jahtunud, eemalda see koos paberiga plaadilt. Lõika võise noaga umbes paarisentimeetristeks ruutudeks. Määri käed võiga ja aseta üks iiris iga vahapaberiruudu keskele. Veereta paber silindriks ja keera otsad kokku. Hoiusta komme jahedas kuivas kohas.

RaeAnne

Meie inglile Sarah Stone'ile seiklusi tulvil aasta eest.
Me ei suuda sind piisavalt tänada!

ESIMENE PEATÜKK

Kuigi Trace Bowman armastas Männiorgu väga, pidi ta tunnistama, et külmas, hallis vihmasajus, mis kogu värvi ja isikupära sellelt maha pesi, ei jätnud linn endast just kõige paremat muljet.

Isegi jõulukaunistused, mis lumisel detsembriõhtul olid tema küünilisele pilgule siiani tundunud maagiliste ja säravatena, nägid novembri lõpu kahvatus hommikuvalguses kuidagi vanad ja väsinud välja, kui ta parkis oma patrullmaasturi Oru ette – söögikoht, mis toimis linna keskse kogunemiskohana.

Ta arvas, et see räästastest ja kaupluste varikatustelt tilkuv vihm läheb õhtupoolikul üle lumeks. Võib-olla isegi varem. Praegusel aastaajal – nädal pärast tänupüha – oli lumi Idaho osariigis Tetoni mäestiku varjus asuvas Männioru linnakeses pigem reegel kui erand.

Ta haigutas ning tegi pearinge, et pinget ja väsimustunnet pisutki leevendada. Pärast kolme päeva

topeltvahetusi oli ta valmis minema oma paari kvartali kaugusel asuvasse majja, ühe suure, jämeda halu tulle viskama, voodisse pugema ja umbes nädal aega magama.

Kuid kõigepealt söök. Umbes kell kuus õhtul oli ta söönud õhtusöögiks ühe kiire võileiva. Enam kui kaksteist tundi hiljem ja pärast paari ilmaoludega seotud liiklusõnnetusega tegelemist oli tal suur isu ühe Lou Archuleta priske kaneelirulli järele. Uni võis veel pool tundi oodata, kuni ta oma kütusepaagi täis saab.

Ta astus sisse ja teda tervitas meeldiv soojus ning küpseva peekoni ja vana kohvi lõhn. Alates stantsitud metallplaatidest laest kuni rea ümmarguste pöördistmeteni vanamoodsa leti ääres sobis Org täiuslikult ühe väikelinna söögikoha stereotüübiga. Sellest lausa õhkus traditsiooni ja järjepidevust. Trace arvas, et isegi kui ta kahekümneks aastaks siit ära koliks ja seejärel tagasi tuleks, näeks Org ikka täpselt samasugune välja.

„Hommikust, pealik!“ hõikas Jesse Redbear restorani püsiklientidele reserveeritud lauast.

„Tere, Jesse.“

„Ülem.“

„Ülem.“

Teda tervitasid ka teised lauasistujad: Mick Malone, Sal Martinez ja Patsy Halliday. Ilmselt oleks ka tema võinud end nende nurgalauda suruda, aga ta suundus ikkagi leti ääres asuva tühja tooli poole.

Ta lehvitas neile ja jätkas saali kiire ülevaatusega. See oli tal vana harjumus veel sõjaväepolitsei ajast, mis tuli endiselt kasuks. Ta tundis kõiki saalis olijaid peale ühe

paari, kes võisid tema arvates peatuda hotellis, ja ühe tüdruku, kes nurgas raamatut luges. Too paistis olevat umbes sama vana kui tema vennatütar Destry ja meest pani imestama, mida teeb üks üheksa-aastane tüdruk kell 7.30 koolipäeva hommikul omapead Orus.

Siis märkas ta saledat naist, kes seisis ühe kaugema laua juures, märkmik käes. Mis ajast on Orus uus ettekandja? Tal oli küll olnud viimasel ajal palju tegemist, tehes topeltvahetusi ühe oma politseiniku eest, kelle naine oli hiljuti sünnitanud ja kes selle pärast polnud umbes paar nädalat tööl käinud, aga kui ta viimati siin käis, siis küll paistis omaniku naine Donna Archuleta hommikusöögile tulnud rahvahulgaga ise suurepäraselt toime tulevat. Võib-olla nüüd, kui ta on seitsmekümneseks saanud, hakkab tema hoog lõpuks raugema.

„Tere, ülem," hõikas Donna abikaasa Lou Archuleta grilli tagant, enne kui Trace oleks jõudnud Donnalt üksildase tüdruku või uue ettekandja kohta aru pärida. „Kas oli raske öö?"

Kuidas Lou teab, et ta oli öö otsa töötanud? Kas tal on mingi märk otsa ees või midagi? Võib-olla arvas mees selle ära tema poriste saabaste ja väsimuse järgi, mis pidi Trace'i arvates üsna kindlalt tema näost välja paistma.

„Öö oli päris karm. See jäävihm annab meile alati tegevust. Aitasin osariigi politseid kiirteel paari ilmastikuoludega seotud õnnetuse juures."

„Peaksid praegu kodus voodis magama." Kõhn ja energiline Donna keeras ühe tassi teistpidi ja valas tema jaoks sellesse kohvi. Kofeiin on küll viimane asi, mida

ta vajab, kui kavatseb umbes viie minuti pärast magama minna, aga ta otsustas sellest probleemi mitte tekitada.

„Seda ma kavatsengi, aga arvasin, et täis kõhuga tuleb parem uni.“

„Kas soovid oma tavalist?“ küsis naine oma käheda, endise suitsetaja häälega. „Lääne omlett ja pannkoogikuhi?“

Trace raputas pead. „Ilma pannkoogikuhjata. Täna hommikul tahan ma hoopis üht Lou kaneelirulli. On teil neid veel alles?“

„Arvan, et leian ühe või kaks meie lemmikmundrimehele.“

„Aitäh.“

Mees vinnas oma väsinud kondid ühele toolile ja silmitses hoolikamalt uut ettekandjat. Naine oli ilus ja sale ning tema tumedad juuksed olid tõmmatud hooletusse hobusesabasse. Olles uudishimulikum, kui oleks pidanud, pani ta tähele, et naise pluus näib olevat kallis rätsepatöö. Kohvikannu hoidev käsi paistis pehme ja küüned hooldatud.

Miks serveerib keegi disaineriteksades inimene Orus kohvi?

Ja mitte hästi, märkas mees, kui naine Maxwell House'ile üle Ronny Haskelli tassiserva kohvi peale pritsis. Ronny ei paistnud pahandavat. Ta lihtsalt naeratas naise rinnapiirkonnale.

„Kas tahad mingit muud jooki?“ küsis Donna Trace'ilt, pannud ilmselt tähele, et too polnud tassi tõstnud.

Mees naeratas kahetsevalt. „Kui aus olla, siis vajan täna pigem und kui kofeiini. Mulle piisab ühest väikesest apelsinimahlast.“

„Oleksin pidanud ise selle peale tulema. Toon kohe apelsinimahla.“

Donna suundus väikese aknakese juurde, et tema tellimus oma abikaasale edasi anda, ja naasis minut hiljem mahlaga. Tema käsi värises veidi, kui ta selle lauale asetas, ja Trace nägi muidki märke sellest, et Donna ja Lou mõlemad hakkavad vanaks jääma. Võib-olla sellepärast olid nad hommikusöögi ajaks endale ettekandja appi palganud.

„Kiire hommik,“ ütles ta Donnale, kui too suure sooja ja kleepuva kaneelirulliga tagasi tuli.

„Las ma ütlen sulle midagi. Olen juba üksjagu Männioru talvesid üle elanud,“ sõnas naine. „Minu kogemuse kohaselt tekitavad sellised pimedad päevad inimestes tahtmise kas üksinda kodus kamina ees kükitada või teiste inimeste seltsi otsida. Arvan, et täna on meil rohkem neid viimaseid.“

Uus ettekandja lähenes aknale ja ulatas kõhklevalt tellimuse Loule, enne kui läks paari uustulnuka tellimusi võtma.

„Kes see värske veri on?“ küsis Trace, osutades kerge pealiigutusega naise poole.

Donna oleks peaaegu silmi pööritanud. „Tema nimi on Parsons. Rebecca Parsons. Aga hoidku jumal, kui peaksid tegema selle vea, et sa teda Beckyks nimetad. Ta on

Becca. Näib, et ta päris vana Wally Taylori maja. On vist tema lapselaps.“

See oli Trace’i jaoks uudis. Ta silmitses naist tähelepanelikult, olles äkki häiritud. Wally polnud kunagi lapselapsest rääkinud. Ja naine polnud kindlasti vana mehe pärast muretsenud. Paaril viimasel eluaastal oli Trace olnud enam-vähem ainus naabrimehe külastaja. Kui tal poleks olnud kombeks meest paar korda nädalas vaatamas käia, poleks Wally näinud nädalate kaupa ainsatki elavat hinge.

Trace oli esimesena avastanud ka tema surma. Kui Trace polnud juba paar päeva näinud teda aias askeldamas või oma pahura koera Urriga jalutamas, oli ta meest vaatama läinud ja leidnud mehe surnult tugitoolis istumas, teler mängimas ja Urr tema jalge ees niutsumas.

Ilmselt oli lapselapsel olnud liiga palju tegemist, et teda külastada, küll aga oli ta silma pilgutamata siia kolinud ja tema maja üle võtnud. Naisele oleks paras, kui ta Urri sinna viiks. Jumal teab, et talle pole seda pahurat, leinavat ja kohutavalt inetut koera vaja.

„Kas see on tema laps?“ küsis ta Donnalt.

Too heitis ühe kiire pilgu laua poole, kus tüdruk oli endiselt lugemisse süvenenud. „Jah. Tal on peen Prantsuse nimi. *Gabrielle*. Ütlesin Beccale, et tüdruk võib umbes tunnikese enne kooliminekut siin veeta, kui ta end korralikult ülal peab. See on tema teine hommik siin, aga ta pole veel raamatult pilku tõstnud, isegi mitte selleks, et mind tänada, kui valmistasin talle tasuta kakao ekstra vahukoorega.“